

Černého, nýbrž také Jiřího Černého. Pro mne osobně je celá tzv. causa Jiří Černý nejnepříjemnější záležitostí za pět let ve funkci generálního ředitele ČRo. Trvám ale na tom, že několikrát zmíněné rozhodnutí GR bude buď platit pro všechny (tedy i pro osoby veřejně známé a tedy i pro pana Černého), nebo pro nikoho. K panu Černému nejsem předpojatý, ačkoli je pravda, že mu osobně na základě vlastní autopsie nevěřím (minimálně jednou jsem ho na vlastní uši slyšel lhát). Právě proto, abych nebyl podezírán z vlastní zaujatosti, požádal jsem (poprvé za pět let) Radu Českého rozhlasu o názor jak před vydáním rozhodnutí, tak po něm. Nebudu v této věci přijímat žádná další rozhodnutí a přijmu-li je, pak výhradně opět na základě doporučení či usnesení Rady ČRo, která ze zákona zastupuje veřejnost. Od vydání této tiskové zprávy se také nebudu k tomuto případu vyjadřovat.“ (Viz Vlnění 5–6/1998.)

- 6. dubna 1998 – Šéf jednoho z okruhů Českého rozhlasu Reginy Praha Michal Novotný se odmítl řídit rozhodnutím generálního ředitele ČRo Vlastimila Ježka, na jehož základě nesmí s veřejno-právním rozhlasem spolupracovat publicista Jiří Černý.** Černý s Reginou Praha pravidelně spolupracoval na nedělním pořadu „Zastavte se na kus řeči“. Podle šéfredaktora Reginy Novotného Ježkovo rozhodnutí omezuje svobodu projevu a neodpovídá právnímu stavu v ČR: „Rozhodnutí generálního ředitele ČRo je neplatné od samého začátku a všichni, kdo ho uplatňují, tak činí v rozporu s právním řádem. Stanovení omezujících podmínek pro výkon zaměstnání a činnosti přísluší jen zákonu.“ Novotný dodal, že si je vědom možných pracovně právních důsledků svého postoje a je připraven jim čelit.
- 8. dubna 1998 – Rada Českého rozhlasu doporučila generálnímu řediteli Vlastimilu Ježkovi, aby pozastavil platnost svého březnového rozhodnutí, které jako prvního postihlo hudebního publicistu Jiřího Černého.** Rada ČRo si zároveň vyžádala odborné posudky od Ústavu státu a práva Akademie věd ČR a Právnické fakulty UK. Generální ředitel rozhlasu Ježek doporučení Rady akceptoval a o den později své rozhodnutí pozastavil. (Dále viz 4. 9. 1998.)
- 1. května 1998 – Český rozhlas oficiálně zpřístupnil své internetové stránky www.cro.cz.** Prostřednictvím internetu je tak možné poslouchat vysílání jednotlivých okruhů ČRo po celém světě. Kromě rozhlasového vysílání internetové stránky jednotlivých okruhů ČRo nabízejí kompletní přehled všech vysílaných pořadů s průběžnou aktualizací. Zkušební vysílání ČRo 1 – Radiožurnálu však bylo zahájeno již v lednu 1998. Čtyři měsíce po zpřístupnění internetových stránek ČRo Týdeník Rozhlas napsal, že Český rozhlas na internetu navštěvuje přibližně 60 procent zahraničních zájemců – nejvíce z USA a Kanady; domácích je 40 procent. Od července do srpna 1998 sledovalo ČRo 1 – Radiožurnál cca 30 tisíc zájemců, ČRo 2 – Praha 10 tisíc a ČRo 3 – Vltava 4 tisíce posluchačů (viz Týdeník Rozhlas č. 37/1998).
- 4. května 1998 – Začaly oslavy 75. výročí zahájení rozhlasového vysílání na českém území.** První akcí byl slavnostní koncert Symfonického orchestru Českého rozhlasu, který se uskutečnil ve Smetanově síni v Praze za přítomnosti premiéra Josefa Tošovského a dalších čestných hostů. Pod taktovkou šéfdirigenta orchestru Vladimíra Válka zazněla hudba Antonína Dvořáka a George Gershwin.
- 15. května – 17. května 1998 – Ve studiu A Reginy Praha v Karlíně se uskutečnila výstava 113 historických radiopřijímačů.** Výstavu připravil Historický radioklub československý spolu s Českým rozhlasem Reginou Praha v rámci oslav 75. výročí zahájení rozhlasového vysílání na našem území. Historický radioklub československý byl založen v roce 1990 jako zájmové sdružení sběratelů a fandů o dějiny rozhlasu.
- 16. května 1998 – V regionálních studiích Českého rozhlasu se v rámci oslav 75. výročí zahájení rozhlasového vysílání na našem území konaly Dny otevřených dveří.** Například Dne otevřených dveří stanice Regina Praha využilo 1600 lidí. Brněnské rozhlasové studio si prohlédlo 1800 posluchačů. S velkým ohlasem se setkala akce i v ostatních regionech.
- 17. května 1998 – Na zaplněném Staroměstském náměstí v Praze vyvrcholily oslavy k 75. výročí zahájení rozhlasového vysílání na našem území.** Český rozhlas uspořádal v centru Prahy zábavné odpoledne pro celou rodinu nazvané Vysílejte s námi. V programu vystoupili Jiří Lábus, Stella Zázvorková, Helena Vondráčková, František Nedvěd, Karel Gott a další umělci. Na Staroměstském náměstí bylo rovněž slavnostně pokřtěno dvojalbum „Rozhlasová historie od roku 1923 do současnosti“, které připravilo vydavatelství ČRo (viz Týdeník Rozhlas č. 23/1998).
- 18. května–5. června 1998 – V Národním technickém muzeu v Praze se uskutečnila výstava s názvem Na čem jste nás poslouchali.** Kromě 113 historických radiopřijímačů si návštěvníci měli šanci prohlédnout archaickou rozhlasovou techniku (studiové i reportážní magnetofony, stříhací stoly, mikrofony a reproduktory). K vidění byly i fotografie a písemné dokumenty z historie společnosti

Radiojournal. Výstavu k 75. výročí zahájení pravidelného rozhlasového vysílání na našem území připravilo Národní technické muzeum ve spolupráci s Českým rozhlasem a Historickým radioklubem československým.

- 23. června 1998 – Zahraniční vysílání Českého rozhlasu – Radio Praha nebude omezovat počet jazyků, v nichž vysílá.** Oznamovala to ČTK s odvoláním na ministerstvo zahraničí. Tradiční několikajazyčné vysílání Radia Praha do zahraničí nebude omezeno na angličtinu a češtinu, jak bylo původně plánováno. Podle úsporného záměru ministerstva zahraničí z poloviny roku 1997 měla z vysílání Radia Praha v lednu 1998 zmizet němčina, francouzština i španělština (viz 27. 9. 1997). Plánované omezení však narazilo na odpor části veřejnosti i Poslanecké sněmovny, ministerstvo zahraničí proto od svého úsporného plánu ustoupilo. (Viz následující datum.)
- 31. srpna 1998 – „Redukcí už bylo dost, rádi bychom expandovali,“ konstatuje v rozhovoru pro Týdeník Rozhlas ředitel ČRo 7 – Radia Praha Miroslav Krupička.** K situaci kolem zahraničního vysílání Českého rozhlasu Krupička uvedl: „Jsem přesvědčen o tom, že to nejhorší – tedy existenční problémy – máme za sebou a můžeme se teď soustředit na jiné věci. Abyste si o té redukci udělali konkrétnější představu, uvedu pár čísel: ještě v roce 1990 v zahraničním vysílání pracovalo přes tři sta lidí a vysílalo se v deseti jazycích, dnes zaměstnáváme přes padesát lidí, jazyků zbylo pět – čeština, angličtina, němčina, francouzština a španělština. Je samozřejmé, že propagandistickou image, kterou Radio Praha před rokem 1989 mělo, bylo potřeba změnit, ale donekonečna se redukovat nedá. Podle mého názoru jsme dosáhli absolutního dna, pod něž nelze jít. Nyní je situace taková, že mezi zahraničními rozhlasovými stanicemi v Evropě patří Radio Praha k těm absolutně nejmenším, srovnatelným pouze s Albánií. Znovu říkám, redukci už bylo dost a je potřeba spíš expandovat...“ (Viz Týdeník Rozhlas č. 37/1998.)
- 1. září 1998 – Studio Českého rozhlasu v Ústí nad Labem uspořádalo Den otevřených dveří.** Ve vstupní hale vily ČRo si mohli návštěvníci prohlédnout i výstavu fotografií Povodně '97. V roce 1998 to byla již druhá ústecká akce. První Den otevřených dveří se konal 16. května u příležitosti 75. výročí zahájení pravidelného rozhlasového vysílání na českém území.
- 2. září 1998 – Český rozhlas slavnostně otevřel ve své budově na Vinohradské třídě v Praze reprezentační prodejnu.** V reprezentační prodejně Českého rozhlasu je k dostání veškerá produkce vydavatelství ČRo i nakladatelství Radioservis. „Splnil se mi tak dávný sen,“ řekl zpravodaj ČTK generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek, který chtěl mít produkci zvukových nosičů, vydávanou rozhlasem včetně krajských studií, „pod jednou střešou“.
- 4. září 1998 – Generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek definitivně zrušil své sporné rozhodnutí o některých podmínkách vzniku pracovněprávních vztahů s Českým rozhlasem.** Ježek to oznámil v rozhovoru pro ČTK. Prvním, kdo byl podle rozhodnutí generálního ředitele ČRo posuzován, byl hudební publicista Jiří Černý (viz 17. 3. 1998). „Sporné rozhodnutí trvalo jen necelé dva týdny. Vedení Českého rozhlasu po negativní reakci některých umělců odložilo jeho platnost až do nového právního přezkoumání přijatého dokumentu,“ konstatoval generální ředitel ČRo v rozhovoru pro agenturu s tím, že své rozhodnutí se rozhodl definitivně zrušit po konzultacích s Radou ČRo. Český rozhlas však podle něj nehodlá na morální profil svých zaměstnanců a spolupracovníků rezignovat. Ježek oznámil, že byly zahájeny přípravné práce na Etickém kodexu ČRo podle vzoru veřejnoprávní BBC. (K tomuto tématu viz 17. 3., 1. 4., 3. 4., 6. 4. a 8. 4. 1998.)
- 9. září 1998 – Vlastimil Ježek bude generálním ředitelem Českého rozhlasu dalších šest let.** Rada Českého rozhlasu přijala na svém zasedání usnesení, že „nebude vypisovat výběrové řízení na funkci generálního ředitele“. Usnesení dále konstatuje, že „Rada zahajuje jednání se současným generálním ředitelem o koncepci řízení Českého rozhlasu do roku 2005“. Jednomyslné stanovisko je podle Rady ČRo výrazným oceněním práce Vlastimila Ježka na cestě k modernímu veřejnoprávnímu rozhlasu (viz Týdeník Rozhlas č. 40/1998).
- 19. října 1998 – ČRo 1 – Radiožurnál rozšířil počet svých ranních zpravodajských relací. Začal vysílat Ozvěny dne nejen v 7.00, ale i v 8.00 hodin.** „Z průzkumů poslechovatosti vyplývá, že i v České republice, stejně jako jinde ve světě, se posouvá doba, kdy lidé vstávají a odcházejí do zaměstnání, tj. i doba poslechu rádia v ranních hodinách,“ oznámila v tiskové zprávě Petra Sklenářová z marketingu ČRo 1 – Radiožurnálu (viz Týdeník Rozhlas č. 45/1998).
- 6. listopadu 1998 – Generální ředitelé Českého rozhlasu Vlastimil Ježek a České televize Jakub Puchalský podepsali deklaraci o partnerství obou médií.** Dokument je smluvním základem hlubší spolupráce a vzájemné podpory v zásadních oblastech činnosti Českého rozhlasu a České televize: při společných projektech, v programové, technické a finanční oblasti, v koordinovaném přístupu vůči

třetím partnerům – zejména těm, k nimž mají obě média strategické vztahy, při přípravě a realizaci větších programových celků. V deklaraci je zakotven rovněž společný postup v legislativní oblasti, týkající se především rozhlasového a televizního poplatku. K tomuto účelu zřídí obě instituce konzultační orgán, v němž budou rovnocenně zastoupeny. „Naše smlouva je dobrou zprávou pro koncesionáře, neboť znamená, že lépe hospodaříme s jejich penězi,“ řekl podle Týdeníku Rozhlas při příležitosti slavnostního podpisu deklarace Jakub Puchalský. Vlastimil Ježek k tomu dodal, že podle jeho názoru je veřejnoprávní vysílání pouze jedno, a deklarace není ničím jiným než naplněním této teze (viz Týdeník Rozhlas č. 48/1998).

- 11. listopadu 1998 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek předal Radě ČRo materiál „Koncepce řízení Českého rozhlasu v letech 1999–2005“.** Dokument spolu s přílohami čítá 250 stran. Vypracováním koncepce pověřila Rada Vlastimila Ježka v souvislosti se svým rozhodnutím nevypisovat výběrové řízení na post generálního ředitele ČRo a funkční období automaticky prodloužit stávajícímu řediteli (viz 9. 9. 1998).
- 5. prosince 1998 – Český rozhlas uspořádal již počtvrté ve svém sídle v Praze na Vinohradech Den otevřených dveří.** Možnosti prohlédnout si vysílací pracoviště rozhlasu, setkat se s vedením ČRo, s programovými pracovníky, redaktory a moderátory jednotlivých okruhů využilo zhruba 1600 zájemců.
- 10. prosince 1998 – Uplynulo 65 let od zahájení provozu hlavní rozhlasové budovy v Praze na Vinohradech.** „Bylo to 10. prosince 1933, kdy za účasti významných osobností zahájil rozhlas v tomto objektu oficiálně svoji činnost. Slavnost byla tehdy spojena s desetiletým trváním Radiojournalu. Rozhodnutí o stavbě nové rozhlasové budovy bylo přijato na přelomu let 1924 a 1925, o tři roky později byl schválen definitivní stavební program. Ocelové části konstrukce vyrobily a postupně od srpna 1929 až do května 1931 dodávaly Vítkovické železářny. Už v průběhu roku 1933 opouštěli ‚rozhlasáci‘ svá pracoviště v paláci Orbis a v Národním domě na Vinohradech a stěhovali se do nové budovy,“ napsala ČTK.
- 10. prosince 1998 – Rada Českého rozhlasu navrhla Stálé komisi Poslanecké sněmovny pro sdělovací prostředky zvýšení koncesionářských poplatků.** Návrh Rady předpokládá zvýšení ze stávajících 37 na 42 korun měsíčně. „Stávající výše poplatku neodpovídá současným cenám energií, telefonních poplatků a nákladů na šíření rozhlasového signálu, ani některým dalším nákladům na výrobu a vysílání rozhlasových pořadů,“ konstatoval podle ČTK předseda Rady ČRo Vladimír Poštulka. „Pokud nedojde ke zvýšení poplatků, hrozí, že již ve druhé polovině roku 1999 bude muset ČRo redukovat některé své programové záměry,“ dodal. Pro zvýšení koncesionářských poplatků se před poslanci jednoznačně vyslovil i generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek. Zdůraznil, že současný návrh na zvýšení koncesionářských poplatků vyplývá pouze ze zvýšení externích nákladů, na něž nemá rozhlas žádný vliv. (Viz následující datum.)
- 11. prosince 1998 – Návrh Rady Českého rozhlasu na zvýšení koncesionářských poplatků přijali poslanci rezervovaně. Proti navýšení poplatků sice v principu nic nemají, podle zákonodárců by však muselo být velmi dobře ekonomicky zdůvodněné.** Vyplynulo to z ankety mezi představiteli jednotlivých poslaneckých klubů, kterou uskutečnila ČTK. „Pokud by k tomu zvýšení mělo dojít, tak po skutečně důkladné argumentaci. Zatím jsem spíš přesvědčen, že lze hledat vnitřní zdroje v rámci Českého rozhlasu,“ citovala ČTK předsedu poslaneckého klubu ČSSD Stanislava Grosse. Rovněž předseda sněmovní komise pro sdělovací prostředky a místopředseda ODS Ivan Langer podmiňuje úvahy o zvyšování poplatků předložením jasné ekonomické analýzy hospodaření Českého rozhlasu: „Teprve potom mohu říci jasné stanovisko, ale já nejsem apriorním zastáncem navyšování jakýchkoli druhů poplatků.“ Málo podkladů k zaujetí jednoznačného postoje má i předseda KDU-ČSL a bývalý šéf mediální komise Jan Kasal. Podpořil by ale doplnění zákona o inflační doložku, která by umožnila automaticky přizpůsobovat koncesionářské poplatky inflaci: „Sněmovna by se tak nemusela každé dva roky k této mimochodem velmi nepopulární problematice vracet.“ Jediným poslancem, který zaujal jednoznačně záporné stanovisko v anketě ČTK, byl předseda poslaneckého klubu KSČM Vojtěch Filip: „Myslím si, že lze najít vnitřní úspory v Českém rozhlase a není žádný důvod na zvyšování poplatků.“
- 15. prosince 1998 – Společnost Wells Holding, která podepsala s Českým rozhlasem kupní smlouvu na rozestavěné rozhlasové středisko v Praze na Pankráci, neuhradila v termínu 45millionovou splátku.** Vedení ČRo nabídlo společnosti se singapurským kapitálem ještě možnost doplatit dlužnou splátku do 4. ledna 1999 (Což se nestalo, viz příslušné datum). (Dále k tomuto tématu 11. 9. a 6. 11. 1997, 4. 1. 1999.)

1999

- 4. ledna 1999 – Stanice ČRo 2 – Praha změnila své vysílací schéma.** Během dne rozšířila počet svých zpravodajských relací. Novinkou v programu se rovněž stal původní rozhlasový seriál „Okresní noviny“, vysílaný každý všední den krátce po 9. hodině, který pro rozhlas napsal autor populárního televizního seriálu Život na zámku – Jan Míka. Děj seriálu se odehrává v nejmenovaném okresním městě těchto dnů, přičemž průsečíkem všech osudů seriálových postav je redakce Okresních novin. Nejsou to však příběhy novin a novinářů, ale běžné životní situace obyčejných lidí. Režisér Jan Uhrin obsadil do rozhlasového seriálu Jiřího Zahajského, Josefa Somra, Lubomíra Lipského, Zdenu Hadrboľcovou Tatjānu Medveckou a další. Ve vysílacím schématu stanice Praha se objevily i další nové pořady: „Rozumíme si?“, „Kvíz“, „Nedělní kolonáda“, „Nápadník“, „A to jste slyšeli?“ a jiné (viz Týdeník Rozhlas č. 53/1998).
- 4. ledna 1999 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek podepsal výpověď kupní smlouvy mezi ČRo a společností Wells Holding na rozestavěné rozhlasové středisko v Praze na Pankráci.** O den později k důvodům vypovězení kupní smlouvy ve vysílání ČRo 1 – Radiožurnálu poznamenal: „Singapurská firma opakovaně nedodržela splátkový kalendář. Z částky 550 milionů korun zaplatila 70 milionů, z toho však jen 55 milionů byly zálohy na kupní cenu, zbytek úroky za odložené splátky.“ K příčině, proč firma, která už investovala poměrně vysokou částku, nakonec přestala platit, Ježek řekl, že pravděpodobně podlehla tzv. asijské chřipce – tj. asijské ekonomické krizi – a nemá sílu pokračovat v kontraktu. Ředitel ČRo konstatoval, že již začala jednání s dalšími vážnými zájemci o pankrácké rozhlasové středisko. K otázce, zda nebudou nyní chybět peníze na rekonstrukci budovy na Vinohradské třídě Vlastimil Ježek uvedl: „V tuto chvíli máme rozestavěnou pouze novou část, Studiový dům. Tam žádné zdržení nehrozí, prostředky na letošní rok bezpečně máme. V tuto chvíli jsme pouze pozastavili přípravu rekonstrukce staré stávající budovy, ale osobně si myslím, že nejpozději do dvou měsíců bude jednání s novými zájemci natolik daleko, že půjde skutečně jen o administrativní pozastavení a začneme v původním termínu...“ (Viz Týdeník Rozhlas č. 4/1999.) (K tématu prodeje pankráckého rozhlasového střediska viz 3. 3., 15. 4., 15. 6., 30. 6. a 30. 12. 1999.)
- 13. ledna 1999 – Rada Českého rozhlasu se na svém zasedání zabývala novým seriálovým pořadem „Kulinářský lexikon“ na stanici ČRo 2 – Praha.** Ve znělce pořadu bylo uvedeno, že vznikl ve spolupráci s časopisem Labužník, což by mohlo být chápáno jako propagace časopisu, jehož spolumajitelem je člen Rady ČRo (a v té době i její předseda) Vladimír Poštulka. Z těchto důvodů Rada požádala vedení rozhlasu, aby se v pořadu Kulinářský lexikon jméno časopisu nadále neuvádělo. „Je třeba podotknout, že členové Rady ČRo nepobírají za svou případnou účast v pořadech Českého rozhlasu žádný honorář,“ doplnil informaci místopředseda Rady Pavel Scheufler (viz Týdeník Rozhlas č. 5/1999). Propagace časopisu Labužník na vlnách Českého rozhlasu ovšem vedla později k rezignaci předsedy a člena Rady ČRo Vladimíra Poštulky. (Dále k tomuto tématu viz 18. 1., 28. 1., 3. 2. a 24. 3. 1999.)
- 18. ledna 1999 – Lidové noviny obšírně informovaly o tom, že „...šéf Rady Českého rozhlasu využil stanici Praha k propagaci svého časopisu“.** Podle deníku předseda Rady ČRo Vladimír Poštulka porušil propagací svého časopisu Labužník na stanici ČRo 2 – Praha zákon o Českém rozhlase. A to pasáž, kde se píše: „Člen Rady ČRo nesmí (...) zastupovat obchodní zájmy, které by mohly nepříznivě ovlivňovat jeho nestrannost a objektivitu rozhodování.“ LN konstatovaly, že předseda Rady si porušení zákona není vědom. „Oslovil mě šéfredaktor Prahy, neboť cítil potřebu osvěty v oblasti gurmánství. Osvěta je úlohou Českého rozhlasu. Chápu to tedy jako službu a dělám to zadarmo,“ citovaly LN Vladimíra Poštulku. Na dotaz, zda není odměnou propagace jeho časopisu, odpověděl, že Český rozhlas spolupracuje i s řadou jiných periodik. Ministr kultury Pavel Dostál (ČSSD) označil propagaci Poštulkova časopisu v Českém rozhlase za „jednoznačný střet zájmů“ (viz Lidové noviny, příloha Média a komunikace, 18. 1. 1999).
- 27. ledna 1999 – Rada Českého rozhlasu se ohradila proti necitlivému krácení bohoslužeb v programu ČRo 2 – Praha.** Rada v této věci přijala doporučení generálnímu řediteli Českého rozhlasu: „Rada se zabývala situací, která vznikla zkrácením nedělního náboženského vysílání na ČRo 2. Zejména krácení bohoslužeb považuje Rada za nevhodné a necitlivé. Obdržela také řadu dopisů posluchačů, kteří tuto programovou změnu negativně hodnotí. Žádá proto generálního ředitele, aby uvedenou záležitost uspokojivě vyřešil a Radu o tom informoval.“ Programový ředitel ČRo Josef Havel v této souvislosti oznámil, že problém je už vyřešen: „Zkrácení bylo výjimečné na počátku roku, kdy jsme do inkriminované hodiny vložili upoutávky na nové rozhlasové pořady v souvislosti s nově zavedeným programovým schématem,“ (viz Týdeník Rozhlas č. 7/1999).

- 28. ledna 1999 – Funkce předsedy a člena Rady Českého rozhlasu se vzdal Vladimír Poštulka.** Členy mediální komise Poslanecké sněmovny informoval o tom, že právě odeslal svůj abdikací dopis předsedovi sněmovny Václavu Klausovi (ODS). Jeho rozhodnutí údajně podnítily spekulace v médiích, které jej obvinily, že v novém pořadu Kulinářský lexikon na stanici Praha Českého rozhlasu propaguje časopis Labužník, jehož je z 20 procent spolunadávatelem (viz Lidové noviny, 18. 1. 1999). Vladimír Poštulka týž den v rozhovoru pro ČTK znovu odmítl spekulace, že se dopustil střetu zájmů. Podle jeho názoru takový výklad zákona znemožňuje členství v Radě lidem, jejichž aktivity jakkoli s rozhlasem či televizí souvisejí. „Téměř každý den vysílá Český rozhlas písničky, jejichž jsem spoluautorem. Jako člen Ochranného svazu autorského jsem bezesporu v obchodním spojení, na které by mohl kdokoli poukázat,“ prohlásil podle ČTK před poslanci Poštulka. (Dále viz 11. 3. 1997, 3. 2. a 24. 3. 1999)
- 1. února 1999 – Lidové noviny zveřejnily otevřený dopis generálnímu řediteli Českého rozhlasu Vlastimilu Ježkovi, který mu adresoval redaktor ČRo Miloš Rejchrt.** „Vážený pane řediteli, potěšilo Vás usnesení Rady ČRo, že nevyhlásí výběrové řízení na funkci generálního ředitele ČRo a zahájí jednání o dalším šestiletém období s Vámi. Uvedl jste to v listopadovém čísle měsíčníku ‚Vlnění‘. Opomněl jste tam však dodat, že jste toto řešení iniciativně nabídl Vy. Napsal jste totiž Radě ČRo do slova: ‚...rozhodnete-li se vyhlásit výběrové řízení, nepřihlásím se do něj.‘ (...) Rada ČRo Vašemu naléhání vyhověla a usnesla se výběrové řízení nevyhlášovat. Její bývalý předseda Vladimír Poštulka dokonce v otevřeném dopise napsal: ‚Bez sebemenšího ostychu se hlásím do konkurzu pouze ti naprosto neschopní.‘ Tím jednak dehonestoval Vaši osobu (před šesti lety jste stanul v čele ČRo právě na základě výběrového řízení), jednak veřejně vyjádřil svůj názor na demokracii jako takovou. Rada ČRo v této věci selhala. Na selhání kohokoliv byste však svou kariéru ani osobní pověst stavět neměl. Navrhuji proto, požádejte Radu ČRo, aby vyhlásila výběrové řízení. Právě to by možná prokázalo, že Vaše koncepce řízení Českého rozhlasu, tedy ‚pokračování v dosavadní práci‘, je ta jediná, eventuálně nejlepší. Slibuji, že potom to loajálně uznám i já,“ napsal v dopise redaktor ČRo Miloš Rejchrt (viz Lidové noviny, příloha Média a komunikace, 1. 2. 1999). (Další události k tématu viz následující datum, 8. 2., 17. 2., 24. 2. a 10. 3. 1999.)
- 1. února 1999 – Rada Českého rozhlasu nebude vypisovat výběrové řízení na post generálního ředitele ČRo. Neznamená to ale, že by byl automaticky znovu zvolen dosavadní ředitel Vlastimil Ježek. Lidovým novinám to řekla členka Rady ČRo Lenka Procházková.** „Současný ředitel je první, s kým jsme vstoupili do jednání,“ citovaly LN Procházkovou. Podle ní připraví Rada ČRo s Ježkem dohodu o způsobu řízení rozhlasu. Její plnění se bude jednou za čtvrt roku kontrolovat. Pokud k dohodě nedojde, nebo Rada shledá, že ji Ježek neplní, osloví jiného kandidáta (viz Lidové noviny, příloha Média a komunikace, 1. 2. 1999).
- 3. února 1999 – Rada Českého rozhlasu v souvislosti s rezignací jejího předsedy a člena Vladimíra Poštulky přijala dvě rozhodnutí.** 1) Pověřila místopředsedu Rady Pavla Scheuflera, aby do volby předsednictva Rady ČRo vykonával funkci jejího předsedy; 2) Stanovila termín pravidelného ročního zhodnocení práce předsednictva Rady na 24. března 1999, kdy bude rovněž zvoleno předsednictvo nové. (Viz 24. 3. 1999.)
- 8. února 1999 – Lidové noviny zveřejnily odpověď generálního ředitele Českého rozhlasu Vlastimila Ježka na otevřený dopis redaktora ČRo Miloše Rejchrta.** „...jste zjevně bigotním zastáncem výběrových řízení jako ‚střetů rozličných koncepcí‘ a takové střetávání považujete za zajímavější a důležitější než nezábavné posuzování výkonu manažerské funkce. Je to Váš názor a máte na něj plné právo. Uznejte však laskavě i mé právo na názor odlišný od Vašeho a nevnucujte mi ten svůj – už vůbec ne způsobem, jakým jste to udělal ve svém otevřeném dopise. Svůj postoj ke konkurzům či výběrovým řízením jsem už v Lidových novinách nedávno publikoval, jen bych se opakoval. Zahraniční zkušenosti jsou obdobně různorodé jako výsledky jmenování bez konkurzu nebo po něm: Pavel Pecháček byl například do významné funkce v americké mediální společnosti jednou jmenován po náročném výběrovém řízení, podruhé bez něj. Žádný úspěch či prohra netkví ve formě výběru, nýbrž ve správnosti výběru. Za druhé – nikoho jsem do ničeho ‚ultimativně‘ nemanipuloval ani nemanipuluji (nemám to věru zapotřebí), ale na svém trvám: svou práci nabízím za určitých podmínek – nebudou-li akceptovány, budu dělat něco jiného. I to je v demokratické tržní společnosti normální – stejně jako to, že každý fungující podnik musí mít svou hierarchii rozhodování a řízení, jakkoli se – zdaleka nejen Vy – snažíte tuto prostinkou pravdu rozmělnovat nekonečnou diskusí o podstatě veřejnoprávnosti a úkolech z ní plynoucích – dovnitř i ven. Nejednoznačnost zákona o Českém rozhlasu takovému přístupu ovšem hodně napomáhá, nebo jej alespoň nevyklučuje,“ napsal generální ředitel ČRo v odpovědi na dopis Miloše Rejchrta (viz Lidové noviny, příloha Média a komunikace, 8. 2. 1999). (Dopis Miloše Rejchrta viz 1. 2. 1999.)

- 8. února 1999 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek oznámil Radě ČRo dopisem, že hodlá k 30. červnu 1999 rezignovat na funkci ředitele tohoto veřejnoprávního média. Hlavním důvodem je podle něj odpor některých lidí proti tomu, aby byl do své funkce opětovně uveden bez výběrového řízení.** Ježek se domnívá, že vleklé a veřejně prezentované zpochybňování jeho druhého mandátu po vypršení prvního funkčního období by veřejnoprávní rozhlas poškodilo. Generální ředitel ČRo v dopise oceňuje, že se Rada rozhodla nevypisovat výběrové řízení a zahájit s ním jednání o druhém funkčním období, ovšem podle svých slov podcenil „názory těch kolegů, pro které je jakýsi ‚vyšší princip veřejného konkurzu‘ více, než hodnocení práce samotné“. Zmínění „kolegové“ jsou podle Ježka zjevně rozhodnutí použít jakoukoli formu veřejného nátlaku na Radu – ať už před jmenováním nebo po něm. „Vzhledem k tomu, že jsem svůj názor na konkurzy a veřejné soutěže nezměnil a měnit nechci, považuji ukončení své práce ve funkci generálního ředitele Českého rozhlasu s vypršením prvního funkčního období za jediné možné řešení,“ citovala ČTK z dopisu Vlastimila Ježka Rada ČRo. Rada ČRo vzala dopis generálního ředitele na vědomí a rozhodla, že o způsobu výběru nového ředitele bude jednat na svém zasedání 17. února 1999 (viz příslušné datum).
- 11. února 1999 – Generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek slavnostně zahájil provoz nové redakce ČRo Ústí nad Labem v Liberci.** „Liberecko si zaslouží s ohledem na velikost a potřeby budoucího územně-správního celku samostatné studio,“ uvedl podle ČTK při této příležitosti Ježek. Poděkoval zároveň libereckému primátorovi Jiřímu Ježkovi za finanční účast města na rekonstrukci libereckého pracoviště rozhlasu. Nová pobočka regionálního studia v Liberci sídlí v tamním Parku kultury a oddechu, pracují v ní tři redaktori a magistrát uvolnil na výstavbu studia 1,6 milionu korun.
- 17. února 1999 – Rada Českého rozhlasu jednala o způsobu výběru nového generálního ředitele ČRo.** Rada jednomyslně rozhodla, že na funkci nového generálního ředitele vyhlásí výběrové řízení. Jeho podmínky zveřejní do konce února. Rada ČRo zároveň vyzvala stávajícího generálního ředitele Vlastimila Ježka, aby se do tohoto výběrového řízení pro období 1999–2005 přihlásil. Rada současně doporučila generálnímu řediteli ČRo Vlastimilu Ježkovi, aby do konce svého funkčního období neprováděl zásadní personální a programové změny (viz Týdeník Rozhlas č. 10/1999). Vlastimil Ježek v rozhovoru pro ČTK uvedl, že si případné přihlášení se do výběrového řízení musí rozmyslet: „Po událostech posledních dnů a týdnů musím své rozhodnutí pečlivě promyslet.“
- 22. února 1999 – Vyšlo první číslo bulletinu o rozhlasu a rozhlasové práci „Svět rozhlasu“.** Svět rozhlasu začal vydávat Český rozhlas z iniciativy Sdružení pro rozhlasovou tvorbu Praha.
- 24. února 1999 – Rada Českého rozhlasu vyhlásila podmínky výběrového řízení na místo generálního ředitele ČRo.** Uchazeči o funkci odevzdají přihlášku, životopis a potřebné podklady do 15. března 1999. Poté obdrží podklady ke zpracování návrhu činnosti veřejnoprávního rozhlasu do roku 2005. Jako předpoklady na funkci generálního ředitele ČRo formulovala Rada vysokoškolské vzdělání, řídicí schopnosti, koncepční myšlení, jazykové znalosti, předpoklady pro dlouhodobý nadprůměrný výkon, morální bezúhonnost a zkušenost s médii po roce 1990 (viz Týdeník Rozhlas č. 11/1999). (Dále viz 17. 3. 1999.)
- 26. února 1999 – Český rozhlas v Hradci Králové slavnostně zahájil provoz ve své nové budově.** Dosavadní sídlo královéhradeckého studia ČRo ve Vrchlického ulici bylo už delší dobu nevyhovující a navíc se podle soudního verdiktu muselo vrátit v restituci původním majitelům. Proto v roce 1997 rozhlas zakoupil a posléze přestavěl bývalou budovu České národní banky (ČNB) v Havlíčkově ulici. Rekonstrukce budovy začala v březnu 1998 a trvala necelý rok „Nyní je královéhradecké rozhlasové studio nejmoderněji vybaveným rozhlasovým pracovištěm v Českém rozhlase a pravděpodobně i v celé České republice,“ konstatoval při slavnostním zahájení provozu generální ředitel ČRo Vlastimil Ježek. „Studio je vybaveno digitální technologií. Je kompletně řízeno počítačem, který zpracovává a řídí záznamy, střihy a ostatní programové materiály v digitální podobě,“ doplnil ředitel studia ČRo v Hradci Králové Petr Haš. Náklady na zakoupení sídla rozhlasu od ČNB, rekonstrukci a technologii činily 80 milionů korun (viz zpráva ČTK z 26. 2. 1999 a Týdeník Rozhlas č. 11/1999). (Další informace viz 15. září 1999.)
- 28. února 1999 – Rozhlas po drátě, který přenášel vysílání Českého rozhlasu, se na území hlavního města Prahy definitivně odmlčel.** Poskytovatel služby SPT Telecom prostřednictvím ČTK oznámil, že počítá s postupným zrušením služby na celém území České republiky. Ke konci roku 1998 evidoval STP Telecom na celém území republiky 65 tisíc funkčních přípojek rozhlasu po drátě. (K tomuto tématu viz 3. 6. 1997.)

- 3. března 1999 – Rada Českého rozhlasu schválila předběžnou smlouvu k prodeji pankráckého rozhlasového střediska.** To by měla získat společnost East West prostřednictvím dceřiné firmy Real Estate Karlín. ČTK to sdělil úřadující předseda Rady ČRo Pavel Scheufler. East West nabídla prostřednictvím své dceřiné firmy za mrakodrap 472 miliony korun. Pro případ, že by se však z jakýchkoli důvodů neměl prodej uskutečnit, doporučila Rada generálnímu řediteli ČRo pokračovat v přípravách na vyhlášení dalšího kola veřejné soutěže na prodej rozhlasového střediska na Pankráci. V dubnu však rozhlas od smlouvy odstoupil, protože společnost East West neplnila její podmínky, proto Český rozhlas vypsals 15. dubna 1999 další kolo veřejné obchodní soutěže (viz příslušné datum).
- 10. března 1999 – Stávající generální ředitel Českého rozhlasu Vlastimil Ježek se do výběrového řízení na funkci budoucího šéfa ČRo nepřihlásí.** Po zasedání Rady ČRo to oznámil její úřadující předseda Pavel Scheufler. Rada podle něj obdržela dopis od Vlastimila Ježka, v němž současný generální ředitel ČRo své rozhodnutí oznamuje (viz Týdeník Rozhlas č. 13/1999). (K tématu rovněž 17. 2. a 17. 3. 1999.)
- 17. března 1999 – Do výběrového řízení na obsazení funkce generálního ředitele Českého rozhlasu se přihlásilo 38 zájemců.** Oznámila to místopředsedkyně a mluvčí Rady ČRo Lenka Procházková. Mezi uchazeči o funkci generálního ředitele ČRo jsou stávající programový ředitel ČRo Josef Havel, bývalá moderátorka České televize Jana Bobošíková, ředitel operací BBC v ČR Jiří Hodač, bývalý generální ředitel Rádía Alfa Václav Kasík, někdejší šéfredaktor Českého deníku Josef Landergott, bývalý rozhlasový hlasatel František Koňárek, moderátor Radiofóra Antonín Zelenka, místopředseda Syndikátu novinářů ČR Petr Žantovský, ředitel nakladatelství Academia Alexander Tomský, šéfredaktor ústeckého studia ČRo Pavel Ryjáček, prezident Unie občanských elektronických médií Milan Brunclík, redaktori Rádía Svobodná Evropa Milan Bouška, Martin Šulc a Karel Moudrý, ředitel studia ČRo v Plzni Vladimír Bako, ředitelka studia ČRo v Českých Budějovicích Marie Šotolová, dlouholetý zaměstnanec TV Nova Richard Medek a další (viz seznam uchazečů zveřejněný agenturou ČTK a Týdeník Rozhlas č. 14/1999, 22. 3. 1999). 24. března snížila Rada ČRo počet uchazečů o místo generálního ředitele ČRo z 38 na 36. Formálními požadavky Rady nevyhověly přihlášky Zdeňka Vernerera a Karla Moudrého. (Dále viz 28. 4., 12. 5. a 9. 6. 1999.)
- 24. března 1999 – Rada Českého rozhlasu si zvolila nové předsednictvo. V tajné volbě se novým předsedou Rady stal Richard Seemann, místopředsedou a mluvčím Rady Pavel Scheufler a druhým místopředsedou byl zvolen Zdeněk Susa.** Od ledna 1999, po rezignaci Vladimíra Poštulky, řídil Radu Pavel Scheufler. Richard Seemann se narodil 8. září 1933 v Praze. Absolvoval FSV Karlovy univerzity. V letech 1951–1969 pracoval v zahraničním vysílání Čs. rozhlasu. Zúčastnil se protioкупаčního vysílání rozhlasu v srpnu 1968. V letech 1970–1989 pracoval v kotelně a železářství poté, co byl z rozhlasu propuštěn, když vystoupil z KSČ. V roce 1990 se do Československého rozhlasu znovu vrátil. Od 2. dubna do 9. října 1991 vykonával funkci ústředního ředitele Čs. rozhlasu (viz 31. 3., 2. 4. a 10. 10. 1991). Poté se stal ředitelem vysílání Českého rozhlasu pro zahraničí. V roce 1993 odešel do důchodu. V únoru 1997 byl zvolen členem Rady ČRo. (Viz 28. 1. a 3. 2. 1999.)
- 24. března 1999 – Český rozhlas 1 – Radiožurnál zahájil stodílný seriál o populární hudbě 20. století nazvaný Hit století.** V rámci seriálu byla českým rozhlasem a agenturou Musica Bohemica vyhlášena i anketa o nejpopulárnější českou píseň tohoto století (viz Týdeník Rozhlas č. 16/1999). Výsledky ankety Hit století byly vyhlášeny v přímém přenosu ČRo 1 – Radiožurnálu a TV Nova 8. ledna 2000 (viz příslušné datum).
- 1. dubna 1999 – Funkce šéfredaktorky stanice ČRo 3 – Vltava se ujala Blanka Stárková.** Stárková vystudovala výtvarné obory, žurnalistiku, hispanistiku. Právě na kulturu a speciálně literaturu španělsky mluvících zemí se zaměřila při realizaci desítek rozhlasových pořadů ať již v literární redakci stanice Vltava, nebo ve Víkendové příloze Studia Vltava. Blanka Stárková byla vybrána na základě výběrového řízení a ve funkci vystřídala šéfredaktora ČRo 3 – Vltava Oldřicha Knitla, který odešel do důchodu.
- 15. dubna 1999 – Vedení Českého rozhlasu vypsalo další kolo veřejné obchodní soutěže na prodej rozestavěného rozhlasového střediska v Praze na Pankráci.** Stalo se tak proto, že ani poslední kupující firma – společnost East West neplnila závazky podepsané kupní smlouvy o smlouvě budoucí (viz 3. 3. 1999). Nové kolo veřejné obchodní soutěže bylo uzavřeno v červnu a 15. června 1999 komise otevřela obálky šesti zájemců o koupi rozhlasového střediska (viz příslušné datum).

- 28. dubna 1999 – Ve hře o místo nového ředitele Českého rozhlasu zůstalo 27 uchazečů.** Po jednání Rady ČRo to oznámil její místopředseda a mluvčí Pavel Scheufler. O postoupení 27 uchazečů z dosavadních 36 rozhodla Rada na základě toho, že dodali v řádném termínu požadovaný návrh činnosti rozhlasu do roku 2005. Ze seznamu uchazečů tak vypadl například ředitel operací BBC v ČR Jiří Hodač. (Dále viz následující datum.)
- 12. května 1999 – Do závěrečného kola výběrového řízení na místo nového generálního ředitele Českého rozhlasu postoupilo pět kandidátů: stávající programový ředitel ČRo Josef Havel, bývalý ředitel Rádia Alfa Václav Kasík, redaktor Rádia Svobodná Evropa Milan Bouška, šéfredaktor ústeckého studia ČRo Pavel Ryjáček a prezident Unie občanských elektronických médií Milan Brunclík.** Oznámil to místopředseda a mluvčí Rady ČRo Pavel Scheufler. Postupujících pět uchazečů bude podle něj vyzváno k účasti na psychologických testech a k pohovoru s Radou ČRo. Koncepte činnosti ČRo do roku 2005 předložené pěti postupujícími uchazeči se podle Scheuflera jeví „výrazně lepší“ než ostatních kandidátů, i když „výrazně dobrých“ materiálů bylo víc. „Předložené dokumenty měly rozsah od jedné do zhruba 120 stran“, dodal místopředseda a mluvčí Rady ČRo. O osobě nového generálního ředitele Českého rozhlasu hodlá Rada rozhodnout na svém zasedání 9. června 1999 (viz příslušné datum).
- 15. května–16. května 1999 – V brněnském studiu Českého rozhlasu se uskutečnil Víkend otevřených dveří.** Rozhlasová pracoviště a výstavu historických radiopřijímačů si přišly v průběhu víkendu prohlédnout dvě tisícovky lidí.
- 9. června 1999 – Ředitelem Českého rozhlasu se stal Václav Kasík.** Rozhodla o tom na mimořádném zasedání Rada Českého rozhlasu. Bývalý ředitel soukromé rozhlasové stanice Rádio Alfa Václav Kasík nahradí ve funkci Vlastimila Ježka, jehož funkční období končí 30. června 1999. Místopředseda a mluvčí Rady ČRo Pavel Scheufler v rozhovoru pro ČTK oznámil, že devítičlenná Rada zvolila Kasíka ve třetím kole těsnou většinou pěti hlasů: „Co zapůsobilo na členy Rady, byla koncepce, kterou předložil. Jistou úlohu sehrálo i jeho vystoupení na Radě a bylo také zohledněno jeho předchozí mediální působení.“ Po svém zvolení Kasík prohlásil, že se na svém novém působišti hodlá zasazovat o dobré mezilidské vztahy. „To je základ dobré funkce – dobré mezilidské vztahy. O to se budu starat kromě jiného v první řadě,“ řekl v rozhovoru pro ČRo 1 – Radiožurnál (viz Týdeník Rozhlas č. 26/1999). Václav Kasík se narodil 9. srpna 1947 v Chodově u Karlových Varů, vystudoval obor přesná mechanika a optika na ČVUT v Praze. Vystudovaný obor však záhy opustil a věnoval se svobodnému povolání. V letech 1975 až 1986 byl šéfem orchestru, který doprovázel například Evu Pilarovou a Hanu Zagorovou. V osmdesátých letech pracoval jako hudební redaktor Československého rozhlasu. V letech 1993–1999 byl předsedou představenstva a ředitelem Rádia Alfa. Václav Kasík je ženatý a má tři dcery. (Dále viz následující datum.)
- 11. června 1999 – Nový generální ředitel Českého rozhlasu Václav Kasík popsal čtyři hlavní oblasti své práce: program, technika, finanční otázky a mezilidské vztahy.** Oznámil to na tiskové konferenci. V oblasti programu se hodlá Kasík zabývat regionálními studii; mrzí jej totiž, že v jednotlivých regionech dávají posluchači většinou přednost soukromým stanicím. Zaměří se rovněž na programovou skladbu ČRo 2 – Praha. V oblasti techniky půjde hlavně o dobudování a vybavení Studiového domu. Ve finančních otázkách zdůraznil Kasík naléhavost prodeje rozestavěného rozhlasového střediska v Praze na Pankráci. A konečně: mezilidské vztahy patří podle nového generálního ředitele ČRo k tomu nejdůležitějšímu, čemu se hodlá věnovat. „...neboť v tomto směru není žádné úsilí dostatečné... Představuji si vedení organizace, které právě přebírám, asi jako řízení symfonického orchestru. Nechci a nebudu vstupovat houslistům, hráčům na žestě či kontrabasistům do jejich odbornosti, ale chtěl bych, aby všichni přijali jednotnou filozofii. Obdobně jako dirigent vyžaduje u členů hudebního tělesa jednotnou koncepci. Chci posilovat prestiž Českého rozhlasu. Jsem si vědom, že vstupuji do konsolidované organizace a že to patrně budu mít snazší, než to měl pan Ježek před šesti lety“, oznámil Václav Kasík na tiskové konferenci (viz Týdeník Rozhlas č. 27/1999).
- 15. června 1999 – Komise pro prodej rozestavěného pankráckého střediska Českého rozhlasu otevřela obálky šesti zájemců s jejich nabídkami.** Podle generálního ředitele ČRo Vlastimila Ježka přitom jedna z nabídek nevyhověla zadání veřejné obchodní soutěže, Komise tedy posuzovala pět nabídek, z nichž vybrala jednomyslně 18. června 1999 vítěze. Ježek poté navrhl Radě ČRo uzavřít návrh kupní smlouvy. (Dále viz následující datum.)
- 30. června 1999 – Rada Českého rozhlasu schválila prodej rozhlasového střediska v Praze na Pankráci společnosti ECM Radio Plaza.** Na tiskové konferenci to oznámil generální ředitel ČRo